

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **L. Č.**, zastoupeného zmocněncem P. K., proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 14.3.2014, č. j. MSK 35899/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10.6.2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2014, č. j. MSK 35899/2014, jímž jako nepřipustné bylo zamítnuto odvolání K. S., nar. X, bytem Š., U s. 1/622 proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 21.1.2014 ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit žalobce – L. Č. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť správní orgán I. stupně porušil ust. § 19 odst. 3 správního řádu, jestliže vypravil dne 7.1.2014 usnesení z téhož dne, kterým určil zmocněnci lhůtu 5 pracovních dnů k doplnění udělené plné moci o originál plné moci na e-mailovou adresu X a nikoliv na e-mailovou adresu X, jak v písemném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmocněnec požádal. Z uvedeného důvodu nelze dovozovat účinky doručení uplynutím desátého dne uložení zásilky dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, při pokusu o doručení na adresu trvalého pobytu, neboť takové doručení tzv. fikcí by bylo účinné jen tehdy, pokud by správní orgán vypravil písemnost též na adresu zmocněnce účastníka určenou k doručování, což správní orgán neučinil, neboť zmocněnec požádal o doručení na adresu X. Další chybou na straně správního orgánu I. stupně je, že pokud měl pochybnosti o plné moci, která mu byla předložena pouze v kopii, měl výzvu k dodání originálu plné moci adresovat přímo účastníkovi řízení. Žalobce odkázal na ust. § 37 odst. 3

správního řádu a § 34 odst. 2 správního řádu a uzavřel, že požaduje-li správní orgán dodání originálu plné moci, nemůže vyzvat k jejímu dodání zmocněnce, kterého touto výzvou zpochybňuje, ale musí tak učinit vůči účastníkovi řízení, tedy vůči tomu, kdo je pro správní orgán v danou chvíli jedinou relevantní osobou v řízení. Žalobce uvedl, že ke shodnému závěru dospěl též Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 4 As 27/2011-37 ze dne 29.9.2011. Zdůraznil, že v dané věci správní orgán I. stupně výzvu k předložení originálu plné moci nedoručil ani účastníku řízení, ani jeho zástupci. Dle žalobce lze uzavřít, že správní orgán I. stupně nepomohl žalobci odstranit vadu odvolání (dodání originálu plné moci) ve smyslu správního řádu, přičemž toto pochybení způsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Správní orgány tak porušily ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces zakotvené v Článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ústavně zaručené právo žalobce na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy zakotvené v Článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu odmítl jako nepřipustnou, případně ji odmítl jako opožděnou. Uvedl, že žalobce není k podání žaloby aktivně legitimován. Napadeným rozhodnutím bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání, které podal K. S. Účastníkem odvolacího řízení byl pouze K. S., jemuž také bylo napadené rozhodnutí žalovaného doručeno, a nikoli žalobce. Žalobce sám odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodal, nevyčerpal tedy řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Z obou těchto důvodů je žaloba nepřipustná (§ 68 písm. a) s.ř.s.). Žalovaný dále poznamenal, že formálně vyhověl zákonné povinnosti a pokus o doručení na elektronickou adresu X opakovaně učinil (viz tiskový výstup ze systému spisové služby založený ve spise žalovaného), avšak doručení na doménu X není technicky možné. Totéž vyplývá i ze zprávy ze dne 12.6.2014, automaticky generované serverem žalovaného, že totiž na doménu X nelze doručovat, neboť doména odmítá všechny zprávy zaslané z domény kr-moravskoslezsky.cz, resp. bilovec.cz a zřejmě všech domén příslušných obecních a krajských úřadů. Žalovaný tedy následně doručoval rozhodnutí o odvolání poštou na adresu trvalého pobytu K. S., kde bylo rozhodnutí doručeno 28.3.2014 za využití fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Jestliže K. S. dne 2.5.2014 při nahlížení do spisu u žalovaného převzal stejnopis napadeného rozhodnutí, nemá toto dodatečné doručení žádný vliv na běh lhůt, tedy ani na běh lhůty pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby, která činí dva měsíce od doručení rozhodnutí marně uplynula 28.5.2014. Žaloba byla podána u soudu 10.6.2014 a je tedy opožděná. Co se týče postupu správního orgánu I. stupně, žalovaný uvedl, že adresu pro doručování X sdělil K. S. správnímu orgánu až v odvolání, jak je ostatně uvedeno i v žalobě. Z logiky věci tedy nemůže oprávněně namítat, že mu na tuto adresu správní orgán nedoručoval již dříve. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když předmětné usnesení obsahující výzvu k prokázání zastoupení doručoval pouze tvrzenému zmocněnci a nikoli také účastníku řízení. Podle žalovaného na danou věc rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 27/2011-37 nedopadá. Žalovaný dále podotknul, že jestliže byl K.S. schopen prokázat zastoupení dne 2.5.2014, kdy předložil plnou moc udělenou účastníkem řízení, dokonce s úředně ověřeným podpisem, a to v podobě autorizované konverze listiny, má zato, že mu nic nebránilo učinit totéž o několik týdnů dříve v průběhu správního řízení. K prokázání zastoupení tvrzeného obecného zmocněnce, žalovaný dále odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž uvedl, že předložená plná moc byla konverzí kopie dokumentu ve formátu pdf. Vzhledem

k tomu, že tato formulace může být poněkud zavádějící, žalovaný poukázal na to, že tím nebyla míněna autorizovaná konverze dokumentu (která by samozřejmě byla akceptovatelná), nýbrž převedení listiny do elektronické podoby „scanováním“. Jde tedy o pouhý scan listiny, pouhou kopii, nikoli originál plné moci, neboť k ní není připojena ověřovací doložka konverze dokumentu.

Usnesením krajského soudu ze dne 23.2.2015, č. j. 20A 22/2014-16 byla žaloba odmítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Uvedené usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2015, č. j. 8 As 36/2015-54 a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Žalovaný u jednání doplnil, že skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci žalobce panu K. S. odesíláno dle jeho požadavku na elektronickou adresu, a to X vyplývá z rozdělovníku na druhé straně rozhodnutí žalovaného. Odesílaný dokument je označen identifikačním kódem zásilky KUMSX01BXCBS s tím, že tento kód je obsažen i na otisku webového prohlížeče obsaženého ve správním spise žalovaného. Co se týče datových zpráv označených ve vyjádření k žalobě ze dne 23.4.2014 a 12.6.2014, přičemž tyto listiny se týkají doručování žalovaného v jiných věcech, konkrétně datová zpráva z 12.6.2014 se vztahuje k věci projednávané zdejším soudem pod spisovou značkou 18A 35/2014, je zjevné, že datové zprávy zasílané na adresu X ve skutečnosti dojdou na kódovanou adresu X, respektive, že tato doména odmítá zprávy zasílané z adres obsahujících v doménovém jméně název správního orgánu, zde konkrétně bílovec.cz, respektive kr-moravskoslezsky.cz a žalovaný má za to, že ve skutečnosti jsou tyto zprávy dále přeposlány na adresu X.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl k listině, která je součástí správního spisu obsahující dialogové okno, dle kterého se zprávu nepodařilo odeslat, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vypraveno na doručovací adresu zmocněnce žalobce. NSS již judikoval (např. rozsudek 9 Afs 28/2010-79), že momentem vypravení písemnosti je okamžik, kdy se tato dostane do dispozice adresáta, tedy kdy adresát za předpokladu, že vyvine nejvyšší možnou míru součinnosti, se s touto písemností může seznámit. Sděluje-li dialogové okno, že se zprávu nepodařilo odeslat, tak je zřejmé, že neopustila server žalovaného a adresát se s touto při vynaložení veškerého možného úsilí seznámit nemohl. Z předmětného dialogového okna nevyplývá, zda jde o chybu v syntaxi emailového příjemce anebo pochybení úředníka při zápisu, nebo o nahodilou technickou komplikaci např. výpadek internetového připojení. Přitom právě posouzení této skutečnosti je zásadní k posouzení toho, zda měl správní orgán právo postupovat tak, jakoby účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal. K tomu se odkazuje na rozsudek NSS č.j. 8 As 55/2015-31, kde NSS konstatoval, že: výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoli (byť i nevýznamných jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu. V řízení před soudem je tak dle názoru žalobce nutno zjistit, zda postup, kdy žalovaný nevypravil písemnost na doručovací adresu žalobce, představoval libovůli žalovaného nebo zda objektivně nebylo možné na sdělenou doručovací adresu písemnost vypravit. Z předmětné listiny přitom nevyplývá, že by se jednalo o objektivní nemožnost doručovat na předmětnou elektronickou adresu. V

citovaném rozsudku, se dále uvádí: stejně tak výše uvedené nezabavuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat. Listiny, které jsou součástí spisu, přitom neobsahují pojmenování těchto technických důvodů a nelze tak učinit jednoznačný závěr, že účastník byl krácen na právu na doručení písemnosti na elektronickou adresu pouze v důsledku libovůle žalovaného. Z předmětné listiny není ani zřejmé, na jakou elektronickou adresu měl být e-mail vypraven. Uvedení e-mailové adresy u označení adresáta v třířádkové tabulce nijak neprokazuje, že e-mail byl odeslán právě na takovou elektronickou adresu. Toto již judikoval NSS v rozsudku 9 As 144/2014-53, kde posuzoval zcela identický způsob prokázání, respektive pokusu o prokázání vypravení písemnosti. Předmětná listina tedy nic nedokazuje. K předložené kopii e-mailu obsahující zřejmě serverový log, zmocněnec žalobce konstatoval, že z této listiny v žádném případě nevyplývá, že by doména sabág.eu blokovala příjem e-mailových zpráv od žalovaného. Naopak v předmětném e-mailu se uvádí, že „server policy denied“ předmětnou e-mailovou adresu a dále je tento server konkretizován jako SMTP server. Prostým překladem listiny z anglického jazyka tak lze postavit najisto, že e-mail neopustil server žalovaného právě z důvodu, že sám žalovaný si zablokoval možnost odesílat e-maily na adresu X. Pokud se pak pracovníku podatelny nepodařila odeslat e-mailová zpráva na žalobcem požadovanou elektronickou adresu, tak tomu nebylo z důvodu zvláštního či nestandardního formátu elektronické adresy ani z jiných důvodů, stojících na straně příjemce, tj. adresáta e-mailu, ale z důvodu špatného nastavení serveru žalovaného. Dle názoru žalobce nemá žalovaný právo, aby sám blokoval odesílání emailů na elektronické adresy účastníků správního řízení a následně takový stav vydávat za pochybení účastníka řízení. Pokud si žalovaný sám zablokoval odesílání e-mailu, pak nejde o objektivní technickou překážku, ale o nezákonný postup žalovaného. Žalobce se dále vyjadřuje k tvrzení žalovaného, který před soudem ani neprohlásil, že by předmětnou písemnost vypravil na adresu žalobce, žalovaný odpovědi soudu vždy formuloval jako „my si to myslíme“, „lze se domnívat“ apod. K nemožnosti zjištění, na jakou elektronickou adresu byla písemnost vypravována, odkázal žalovaný na informaci v rozdělovníku, rozdělovník však v žádném případě nepředstavuje důkaz o tom, na jakou adresu byla písemnost vypravována. K údajnému tvaru domény tvrzenému žalovaným, tj. X lze pouze konstatovat, že obviněnému nic nebrání v tom, aby adresu pro doručování zapsal v běžném formátu X, neboť veškerý software určený k e-mailové komunikaci takovýto tvar domény akceptuje (např. Microsoft outlook či Mozilla, přes které je dohromady odesíláno více jak 90% e-mailů v ČR). Není tedy relevantní výtku žalovaného, jejímž obsahem je, že elektronickou adresu X lze zapsat též jiným způsobem, neboť takový postup je v prostředí internetu zcela standardní, ostatně doménovou adresu kr-moravskoslezsky.cz lze též zapsat jako 81.91.221.132.

V písemné replice k vyjádření žalovaného žalobce dále uvedl, že žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí doručoval primárně na adresu X. Tuto skutečnost žalovaný neprokázal. Je pravdou, že z listin, které žalovaný předložil, lze dovodit, že se pověřený pracovník žalovaného pokusil rozhodnutí odeslat na adresu X, avšak k odeslání nedošlo z důvodu, že server odchozí pošty žalovaného (SMTP server) zablokoval odesílání zpráv na adresu zmocněnce žalobce. Neopustil-li e-mail server žalovaného, v žádném případě na něj nemůže být hleděno jako na vypravený. Žalovaný zablokoval možnost odesílání e-mailů ze svého serveru na elektronickou adresu K. S., aby mohl následně tvrdit, že K. S. činí „obstrukce“. Takové jednání je ale plně v dispozici žalovaného. Žalobce nemůže ovlivnit, jaké adresy žalovaný zablokuje. Závěr žalovaného o tom, že „na elektronickou adresu X doručit nelze“, je

nepravdivý. Pokud by žalovaný neblokoval odesílání e-mailu na tuto adresu, bez obtíží by na ni písemnost doručil.

Žalovaný v doplňujícím písemném vyjádření uvedl, že z vyjádření odboru informatiky žalovaného k elektronickému doručování v dané věci je jednoznačně zřejmé, že pokud zpráva odeslaná prostřednictvím veřejné datové sítě nebyla zmocněnci žalobce fakticky doručena, jak žalobce namítá, pak to bylo způsobeno výhradně opatřením, příp. opomenutím na straně žalobce, respektive jeho zmocněnce. Žalovaný zdůraznil, že pokud zmocněnec žalobce K. S. činil v průběhu řízení elektronická podání, činil tak výhradně z adresy X, kterou ostatně původně uvedl jako adresu pro doručování, a nikdy z adresy X, kterou sdělil jako adresu pro doručování až v odvolacím řízení. Stejný postup vyplývá i z datových zpráv, které žalobce předložil jako přílohu své kasační stížnosti. Pokud zmocněnec žalobce potvrzoval v jiných řízeních zprávy doručené na elektronickou adresu, činil tak výhradně z adresy X, ačkoli šlo o zprávy doručované na adresu odlišnou. Shodný postup použil K. S. jakožto zmocněnec účastníků řízení také v celé řadě dalších správních řízení (žalovaným označených) s tím, že věc sp. zn. 19A 8/2015 byla řešena i Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 55/2015, přičemž v tomto řízení soudy zcela aprobovaly postup žalovaného při doručování, který byl zcela identický s postupem užitým v nyní projednávané věci. Volba doručovací adresy X postrádá jakýkoliv rozumný smysl a jeví se jako procesní obstrukce, jejímž účelem je nikoli zjednodušit, nýbrž ztížit doručování písemností žalobci – neboť tato adresa ve skutečnosti zmocněnci neslouží ani k přijímání ani k odesílání písemností, nýbrž pouze ke ztížení a zneprůhlednění doručování, potažmo nastolení situace zdánlivého nedoručení, na kterou je následně poukazováno. Zmocněnci žalobce totiž nic nebránilo, aby si jako adresu pro doručování zvolil např. adresu X, kde sám s datovými zprávami pracuje, aby pak mohl být po celou dobu řízení bez obtíží kontaktován. Volbou další zástupné elektronické adresy pak doručování toliko ztížil. Takový výkon práva na doručování na zvolenou elektronickou adresu je pouze zdánlivý, a proto nepoživá právní ochrany. Žalovaný má za to, že na tuto elektronickou adresu ani nebyl povinen doručovat písemnosti a že postačovalo doručování písemností na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 6/2015-37, v němž za podstatný považuje závěr soudu, že e-mailová komunikace je z povahy věci nezaručená a neprůkazná; i účastník využívající elektronickou adresu musí být tedy schopen přijímat písemnosti doručované poštou, současně by bylo v rozporu se smyslem institutu doručování na elektronickou adresu, aby správní orgán byl nucen prokazovat doručení písemnosti znaleckým posudkem k počítači. Žalovaný uvedl, že ve věci tímto rozsudkem řešené postačovala soudu k prokázání doručení e-mailu pouhá informace o doručení na elektronickou adresu, vyplývající z rozdělovníku rozhodnutí, kromě toho soud připustil i důkaz „print screenem“ (snímkem obrazovky počítače), který byl předložen až v soudním řízení.

Z obsahu dialogu webové stránky soud zjistil, že dokument identifikovaný jako KUMSX01BXC5, přičemž tímto dokumentem bylo rozhodnutí žalovaného v předmětné věci, byl odeslán žalovaným zmocněnci žalobce na elektronickou adresu X.

Z datových zpráv ze dne 12.6.2014, která se vztahuje k doručování ve věci projednávané zdejší soudem pod sp. zn. 18A 35/2014 a ze dne 23.4.2014 a z vyjádření odboru informatiky žalovaného ze dne 12.10.2015, zpracovaného Ing. P.Č, soud zjistil, že e-mail zasláný na adresu X byl poštovními servery žalovaného

zpracován a doručen (viz e-mail z 12.6.2014, 10:23:55 hodin od pana N.). Důvod nedoručení na sekundární adresu X - hlášení SPF – e-mail na adresu X došel, ale na adresu X, na kterou byl z adresy X přeposlán, nedošel. Primární příjemce e-mailu v doméně „X“ (X) přesměroval e-mail (nebo zaslal jeho kopii) do sekundární domény „centrum.cz“, do jiné e-mailové schránky X. Poštovní server primární domény „mail.dc3.cz“, který zpracovává doménu „X“, se snaží doručovat e-maily (přeposílat kopie e-mailů) pod doménou Krajského úřadu Moravskoslezského kraje „kr-moravskoslezsky.cz“ na jinou doménu (do sekundární schránky). Takovému způsobu přeposílání e-mailu se krajský úřad přirozeně musí snažit zabránit, protože podvrhování e-mailových adres odesílatelů odpovídá aktivitám tzv. spamérů. Servery sekundární domény, kam míří přeposlané e-maily, proto kontrolují SPF záznam v DNS (služba doménových jmen, převádí jednoznačné číselné adresy počítačů – IP adresy – na jména, srozumitelnější/čitelnější pro lidi), tj. kontroluje, které servery mohou pod doménou „kr-moravskoslezsky.cz“ posílat zprávy. Logicky může jít pouze o vlastní poštovní servery krajského úřadu, nikoli poštovní servery primárního příjemce v doméně „sabag.eu“. Zrušení tohoto nastavení ze strany krajského úřadu a umožnění komukoliv generovat a zasílat zprávy pod doménou krajského úřadu by přinejmenším vedlo ke snížení reputace domény „kr-moravskoslezsky.cz“ s tím, že MX servery se objeví na tzv. blacklistech (seznam nedůvěryhodných zařízení) a krajský úřad následně nebude vůbec schopen e-maily odesílat. Žalovaný považuje tedy toto opatření za zcela oprávněné a nastavení zpracování e-mailové komunikace pro doménu „X“ za mírně řečeno, nestandardní, tím spíše, je-li tato doména používána pro doručování ve správním řízení a mají na něm být přijímány zprávy od správních orgánů. Je nutné zdůraznit, že veškerá nastavení zařízení (serverů) výše uvedených „cizích“ domén nejsou ve správě krajského úřadu, tudíž žalovaný není schopen jakkoli ovlivnit jejich nastavení a záleží jen na adresátovi nebo poskytovateli e-mailových služeb, které adresát využívá, jakým způsobem e-maily zpracovává. Pokud je na primární doméně zřízena schránka, což je zcela k dispozici uživatele domény, pak zpráva odeslaná krajským úřadem byla do této schránky z technického pohledu doručena. Otázkou je, zda zprávy zaslané na primární e-mailovou adresu X, zůstávají v této schránce nebo jsou přesměrovány na sekundární adresu X bez zachování jejich kopie. Toto se může ověřit jen přístupem do schránky samotné nebo poskytnutím patřičných technických záznamů (logů) poštovních serverů, které zpracovávají doménu „X“.

Z obsahu správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2014, č. j. MSK 35899/2014 bylo doručováno zmocněnci žalobce K. S. v souladu s § 34 odst. 2, § 19 odst. 4, odst. 8 správního řádu a v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů) na adresu Š., U s. 1/1622, což je adresa, kterou měl k datu doručování zmocněnec žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel jako adresu jeho trvalého pobytu (§ 20 odst. 1 správního řádu), jak plyne z protokolu o ověření v centrálním registru obyvatel ze dne 14.3.2014, z něhož současně vyplývá, že zmocněnec žalobce k uvedenému datu neměl v informačním systému evidovanou adresu pro doručování. K doručení rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence žalovaný přistoupil poté, co pokus o doručení na elektronickou adresu X, kterou zmocněnec žalobce označil jako svou doručovací adresu v odvolání, nebylo technicky možné. Součástí správního spisu je otisk obsahu webového prohlížeče. Dialogové okno „odesílání dokumentu“ uvádí jako značku odesílaného dokumentu číslo jedací žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného – rozhodnutí ve věci. Na otisku obsahu webové stránky je

vyobrazeno dialogové okno „zpráva z webové stránky“, v němž je uvedeno – e-mail se nepodařilo odeslat. Rozdělovník rozhodnutí žalovaného obsahuje informaci o doručování na elektronickou adresu X, Š., U S. 1/622. Poštovní zásilka obsahující rozhodnutí byla vypravena 17.3.2014. Protože adresát dne 18.3.2014 při jejím doručování nebyl zastížen, na místě byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 18.3.2014. V úložní lhůtě zásilka nebyla vyzvednuta a 2.4.2014 byla vrácena správnímu orgánu. K doručení rozhodnutí žalovaného tak došlo v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí dne 28.3.2014.

Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozhodnutí č. j. 8 As 55/2015-26. Nejvyšší správní soud uvedl, že přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispět k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu, doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností, konec citace. V rozhodnutí č. j. 8 As 6/2015-37 Nejvyšší správní soud k žádosti o doručování na elektronickou adresu kromě jiného uvedl, že touto žádostí ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu účastník řízení vyjadřuje souhlas s daným způsobem komunikace včetně všech s ním spojených nedostatků a omezení. Účastník řízení, který si zvolil doručování na elektronickou adresu, nese riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručovanou, musí proto počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena. Účastník využívající elektronickou adresu proto musí být připraven přijímat i písemnosti doručované poštou, konec citace. V projednávané věci soud nemá důvod pochybovat o tom, že žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na zmocněncem žalobce označenou elektronickou adresu, a to nikoli pro pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, nýbrž v důsledku systémového problému technického charakteru, a proto žalovaný správně doručoval žalobou napadené rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem za účelem zodpovězení otázky, zda software elektronické podatelny používaný žalovaným, umožňuje běžně vypravovat písemnosti na elektronickou adresu X a za účelem interpretace listin předložených žalovaným ze dne 12.6.2014 a 23.4.2014 a rovněž neprovedl ani žalobcem navržený důkaz výsledkem svědka pana K. S., ve správním řízení zmocněnce žalobce, a to k tvrzení žalobce, že všechny správní orgány vyjma žalovaného doručují písemnosti tomuto na předmětnou elektronickou adresu X, neboť soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, když přistoupil k doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce poštou na adresu jeho trvalého pobytu a shora označené důkazy tak shledal nadbytečnými. Soud současně zdůrazňuje, že účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení (viz rozsudek NSS č. j. 8 As 57/2015-46).

Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce 28.3.2014, uplynula lhůta pro podání žaloby dne 28.5.2014. Žaloba byla u soudu podána až 10.6.2014, čili opožděně a krajský soud ji v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítl.

Pro úplnost krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 9 As 162/2014-31 setrvává na svém závěru, že kopie plné moci ze dne 17.12.2013 jako průkaz zastoupení žalobce (což on sám ani nerozporuje), postačovala, neboť uvedený zástupce pan K.S., bytem Š., U s. 1/1622, nar. X v průběhu správního řízení jménem žalobce jednal (žádal o nahlížení do spisu správního orgánu I. stupně, bylo mu doručováno jeho rozhodnutí).

Podle ust. § 60 odst. 3 s.ř.s. (zákona č. 150/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů) žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13.10.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně